
Tandori Dezső

MAGAM, VITA TÁRGYA; VAGY BOKRA-VIRÁGA

Legyek magam csak vita-tárgy,
szeretnék a tavaszi, „lágý”
légben ülni, tört köveken,
ferde fogak, ott, az azóta
kivágott bokrok árnyán,
és ha ez förtelem,
ha lázadásom, ellenében, árván
marad, tudtam a „jót”, a
hazatérések régi utamat
ismétlő sorain,
szeretnék valamin
túl lenni, fogadhassanak
erre való érzeteim
képzeletet, valót,
akad mindig valami ok,
hogy hazatérni a Váralja utcán
lehessen, az ötös buszon,
tizennyolcas villamoson, satöbbi,
elvitetem magam a Dózsa térig,
nekem nem tetsző borzalmuk idézik
idők, maguk,
de a borostyán
felett nem leng ág se, az út
sivárabb lett pár árnyalattal,
megint a nagyvárosban, e
gazdagja-pusztán
enyém leve
– régi alakkal,
új önkényeskedéssel –
egy újmódi kalap szar.

Mit is törődöm az egésszel!
Tőből kinőnek majd a bokrok,
a borok megloccsantják a tarackot,
a füvet, ha épp olyan ízük
érezem, hogy kidobom a pici taccsot,
és ha a holnapot megérjük,
megint másfelé mehetünk,
ennyink marad,
és hatvannégy évnyi töménytelen

vak-pillanat,
bármennyire, hogy nem töményeken
hevül, mondom a Brakli
borféléseget kultiválom én most,
szerencsére nem épp must,
hát nem ezért iszom,
hogy ne érezzem, mi esik velünk,
ja, nem mert „jól esik”,
nem hiányolom árnyait
se az önkényesen lenyűtt bokornak,
vágy másikának, és a kép mi is?
Egy vénülő pacák
a Vár tövén borozgat,
mintha a jó ég ejtene pacát
a koszvadáson, a dilis.

És töprengéseit közbevetem
oly összefoglalóknak,
mik azonnal szerénytelen
színből tüntetnek fel, megannyi szózat-
-szándék, és ez lenne ajándék
magamnak, ferde-fog kő-szegleten,
hol gusztustalan műanyag palackom
emelgetem,
míg el nem elégülök ez unalmon,
silányka játék
a vágy (még,
már) értelmessé tenni egy napot,
mely alakot
a Váralja utcában ölt,
hátra se nézek, ott a föld,
az igazi, az ehtli,
nem bírna semmi spahtli
ilyenre kenni, rétegezni,
mondható, épp ez – ennyi;
aztán még egy ülés
van az ég sanda jó-szemének
látványa érdekében,
az pedig a Móric, a Sándor
lépcsőn, vagy a Krumác-a-Rác
fokok tetejében,
igen, igen, nem, nem, igen,
s a lelkesedéstől nem tör a frász.

Igen, a Vár, ahol csak mit se várj,
csak járva járj, csoszogva *nyárj*,
igen, ahol minden emlék törékeny
fáradalma belevész az örömbe,

a kudarcba, belevész a reménybe,
a lelki sötétségbe, randa fénybe,
hogyan van – ez fantáziád,
épp csak hogy visszatérj oly körödbe,
hol véletlen törvényszerűség
s törvényszerű véletlen derűjét
(néhány deci után)
adja, és a Dunán
nézd végül a kis fodrokat,
ne hiányold a bokrodat,
csak mert nincs bokrosabb teendő,
majd megtömőd délben a bendőt,
ez a nap is csak eljött,
ez a nap is csak múlni fog,
és oly mindegy, hogy ferde-fog-
-kőre hullatja árnyát a kivágott
(nem hullatja) bokor, avagy virul
(nem virul), és hogy vigaszul
(mit neked az)
nyárba fordul majd az egész tavasz,
és a szarba se kívánod a lelked
panaszát, egyszerűen elfelejted,
és belerejtenek, gödrödbe – virágok.

Jónás Tamás

HÁRMASKÖLTÉS

1

deszkáit az ég
rám szögezte rég
visszavette hát
minden ékszerét

öntudatlanul
várom hogy az Úr
kötele feszül-
e vagy meglazul